

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XXI.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

Resp. An non illi viuunt coram Deo? Coram insipientibus videntur interire, Sap. 3. v. 2. At Deo viuunt Pretiosa mors illorum Psal. 116. v. 15.

Nec mortuorum Deus, sed viuentium. Itaque etiam omnes pie mortui coram eo viuunt. Matth. 22. vers. 32. & Luc. 20. vers. 38. Et notandum quod Abigail dicit *Anima tua* custodita erit: quamuis etiam anima hic pro vita intelligatur.

Periude autem est. Viuunt illi in æternum, licet corpus quiescat.

ADMONITIO autem hæc addenda: Quia piorum animæ sic colligatæ, & iustorum tantum animæ in manu Dei. Sap. 3. vers. 1. & 9 studendum pietati. Cæteris dicatur, Abiciam te, et si annulus in digito meo. Jerem. 22. vers. 24.

F I N I S.

T H E M A XXI.

2. Sam. 3. v. 31. ad 33.

De lectu Davidis super obitu Abneri, & eiusdem funeris deductione, &c. In funere alicuius occisi viri magni et actari posset.

D I S P O S I T I O.

Solemnis & magnifica funeris deductio hoc loco nobis describitur, vbi non tantum Dux exercitus Ioab cum omni populo, sed ipse etiam Rex Iuda, Dauid, & quidem pedes comitatur funus.

Fuit enim defunctus vir magnæ authoritatis, cognatus Regis Saulis, & hæctenus Israellem aliquantisper sub Isbostho solus gubernauerat: cuius amicitia Dauidi multum poterat afferre commodi. Is modo decem tribus Israelis ad Dauidem adduxerat. Pendebant enim omnes ex nutu Abneri, 2. Sam. .v. 6. & 17. &c.

Quia alioquin funera magnifica absque tædio spectare

Stare solemus, huc adsimus frequentes; cum magis utilitatis, quam curiositatis ratio habenda sit.

1. Videamus funeris deductionem.
2. Luctum Regis atque populi. Et quid singula nos moneant.

I. *Pars.*

Non dicemus hoc loco, quam perfide Abnerus fuerit occisus à Ioabo, inscio & inuito Rege, qui hoc suo tempore, ut puniatur mandat, 1. Reg. 2. v. 5. Tanto scelus grauius, quod sub prætextu amicitiae id factum. Alebat autem Ioab occultum odium, propter Afabelem, quem Abner licet inuitus in bello occiderat, 2. Sam. 2. v. 23.

Sed & hoc accedebat, quod Ioab parem atque æmulum gloriæ militaris, ferre non poterat.

De his vide Thema I. Casus V. in Appendice Class. VII. in prima parte Promptuarii Exequialis, pag. 620.

Abnere autem sic, ut dictum est, occiso, Dauid id indicat admodum tulit. Et mala imprecatur Ioabo, qui pernas dedit, 1. Reg. 2. v. 34.

Ut autem Dauid, Rex nouitius, non tantum omnem à se suspensionem amolitur, quod sceleris ipse nec author nec conficius fuerit, utque publice refterur, quanti hunc militiæ Ducem Abnerum (quantumuis hæctenus hostem) propter fortitudinem, & in rebus agendis dexteritatem fecerit, hoc loco funus indicit.

1. Mandat enim homicidæ non tantum Ioabo, Duci exercitus & commilitoni Abneri, sed & omni populo, ut indutus vestibus lugubribus (hoc enim vult dum iubet accingi sacris) funus comitentur.

2. Et quod cæteris mandat Rex, ipse etiam facit: & pedes incedit atque funus comitur.

3. Cumque defunctus deportatur ad sepulchrum, rex proximus adest post feretrum.

Sicque honeste sepelitur Abner, tanquam Princeps aliquis & vir magnus. Talem enim ipsum fuisse Dauid affi-

firmat infra in hoc capite, vers. 38. licet suis etiam natus nonauerit.

Locvs. I. Honestè sepeliendos defunctos: præsertim bene de Repub. meritos: De hoc sæpiissime dictum, præsertim in Classe I. Promptuarii parte I.

II. Funerum nos debere esse comites, & sic nos ipsos admonere, quod simus mortales, & propediem sequuturi eos, quos terræ mandauimus: &c. ex Eccles. 7. vers. 3. & Syrach. 38. vers. 23. & ostensum est copiosius in hac ipsa parte II. Promptuarii, supra in Dispositione Themat. VIII.

III. Dauid Rex ponè sequens feretrum, longe aliter se docet affectum, quam sunt multi delicatuli apud nos, (Præsertim nobiliores interdum & ditiores) qui sic horrent mortem, vt obtutum feretri vacui vix ferre, & auditum Campanæ, qua signum funeris datur, ægre sustinere possint. Imo ne mentionem quidem mortis fieri volunt apud ipsos. Ideoque comites funerum esse nolunt, nec ægros visitare. (contra quam Math. 25. v. 6. requiritur) aut morituris oculos claudere possunt, vt ipsi quidem sibi persuadent.

Stulti sunt hi, & imprudentes, qui non orant vt sapientiores fiant ex Psalm. 90. v. 12.

Ideo pletumque imparatos ipsos inuenit hora mortis. Et tamen sic ipsos mors non reuerbitur vt parcat. Quia vetustissimum pactum illud, mori. Syr. 14. vers. 18. aliud decet Christianos, vt se. semper cogitent de nouissima hora, Syr. 7. vers. 40. Et ideo orandum Psalm. 39. vers. 6. Doce nos.

II. PARS.

Vidimus funus factum Abnero. At sæpe pauci sunt inter comites funerum; qui defunctum lugent Interdum vix liberi parentes, aut coniux coniugem, amicos amici lugent. Sic enim se officio probe defunctos putant, si funus comitentur ad sepulchrum vsque.

At

Athicaliter fit. Dauid enim non tantum suus indicit,

1. Sed & signa luctus dari vult. Vestimenta scindere iubet, quod maximi doloris signum. 2 Sam. 13. v. 31. Ela. 37. vers. 1.

2. Deinde, plangere, inquit, ante exequias Abneri. *Traget Lynd.* Induite vestimenta lugubria.

3. Ast multi tantum luctum ostendunt in vestibus, cor interim sapius ridet? Atqui Dauid testatur effusus lachrymis, ad tumulum Abneri, se hunc tanti viri casum ex animo lugere, Princeps n. ait, exinctus est in Israele, cuius opera mihi regi nouitio, in multis opus fuisset. Vide vers. 38. & 39.

4. Sicque suo exemplo lachrymas exprimit omni populo. Multum enim valet exemplum regis.

Loci. I. Non dicemus hic, quod Principes, Comites, Barones, magistratus ciuitatum, & Nobiles, alique magnates, agnoscere debeant, quam vilis & necessaria fuerit ipsis opera bonorum & piorum ministrorum, qui vel in Ecclesia vel Rep. aut œconomia etiam, fideliter fecerunt officium, &c. Quod hic facit Dauid. Et possent illi (si non lachrymas fundere velint propter defunctos) testari suum animum gratum erga posteros, beneficentia, & aliis modis. Sicut Dauid erga miserum Mephiboseth. Vide 2 Sam. 9. v. 1. & 7. Sed nostri seculi mores corruptiores sunt, quam vt admittant hasce admonitiones. *Seyt heist es wer reit der reit / wer leit der leit.*

II. Videmus non satis esse comitari funus, aut defunctos externo lugubri vestita lugere: sed ex animo illos esse deflendos. *Syr.* 38. v. 16. Non autem lachrymas oculorum, sed cordis hic potissimum requirimus,

Et merito quidem lugemus mortuos eos, qui principem locum in Ecclesia aut Rep. tenuerunt. Quia raro succedunt meliores, sed plerunque deteriores. Non tamen semper.

Si pij & boni fuerunt defuncti, certe ominosa aut lu-

ctuosa plerunq̄ est mors illarum. Pars pœnæ, si auferantur fortes, doctores &c. Esa. 3. v. 2.

Et tristes plerunq̄ calamitates sequuntur, si illi rebus humanis eximantur, qui se opposuerunt ruinæ, Ezech. 22. v. 30. & 13. v. 5. At mundus hæc parum curat, siue princeps, siue rusticus moriatur, Sed male. Quia sæpe propter vnum Lothum parcitur toti ciuitati. Gen. 19. v. 22. Et propter decem bonos toti regioni. Gen. 28. v. 32, Propter vnum Paulum seruatur in nauī 276. homines Actor. 27. v. 24.

FINIS.

THEMA XXII:

2. Sam. 14. vers. 14.

Omnes morimur & quasi aqua dilabimur in terram, quæ non reuertuntur.

DISPOSITIO.

Insignis est hæc sententiola, & inter illa dicta referenda, de quibus Salomon Prouer. 25. v. 10. Sermo opportunus tanquam pomum aurum in patera argentea. Et Prouer. 15. v. 21. Sermo opportunus admodum incundus est. Quamuis enim verba hæc sint mulieris, tamen hanc laudem illa meretur, quod fuerit sapiens.

De corde autem sapienti Salomon Prouer. 16. v. 23. refert quod loquatur prudenter, & doceat optime. Ideoque non est dubium, quin hæc verba mulieris Theocoitidis (quæ pro mitigando animo Dauidis, vt filio Abfoloni post commissum fratricidium reconcilietur, in medium attulit) multa possint docere.

Itaque occasione præsentis funeris hanc sententiolam explicabimus.

Primum rationem comparationis audiemus. Deinde usum huius similitudinis ostendemus.

I. Pars.

1. Aqua & terra fuerunt coniuncta, cum Deus creasset